

ture določajo sodobno družbo, je vsekakor težko ugovarjati. To pa pomeni, da se tudi šola kot institucija, v kateri je organiziran komunikacijski proces, nikakor ne more izogniti soočenju z mediji, upoštevanju njihovega delovanja na učence še preden ti vstopijo v šolanje in nadaljevanju tega delovanja hkrati z njihovim učno-vzgojnim procesom. Na drugi strani pa podobe družbenih dogajanj, ki se iz dneva v dan reproducirajo v medijih, sprožajo odzive javnosti, ki se usmerjajo na šolo.

V tem kontekstu je morda ustrezno opozoriti na vidik, ki ga je v poudaril Keith Tester v knjigi *Media, Culture and Morality*. Tester je iz nekoliko zgodnejše zgodovine medijske teorije, namreč pri Stanleyu Cohenu, aktualiziral pojem *moralne panike*. Po Cohenu, ki je svojo teorijo izoblikoval l. 1972, naj bi šlo za ta pojav takrat, ko »neko stanje, epizoda, oseba ali skupina oseb« postanejo definirani kot »grožnja družbenim vrednotam in interesom«. Cohen je ta svoj pojem ilustriral s primeri medijskih obravnav takratnih *hipijev*, *hell-angels*, *modov* in *rockerjev*. Tester uvede kritično receptijo tega pojma:

»Naj pojasnimo, da takrat, ko Cohen govori o vlogi medijev v moralni paniki, pravzaprav govori o tem, kako pride do tega, da so nekatere dejavnosti etiketirane kot deviantne, druge pa ne. Kar vse to oziranje po deviantnosti in podobah deviantnosti pomeni, je to, da je Cohenova analiza moralne panike dokaj depolitizirana. Cohen posveča malo ali nič pozornosti možnosti, da ima moralna panika lahko kaj opraviti s širšimi družbenimi, političnimi in ekonomskimi dejavniki in ostaja zgolj preprosto pri naravi in pomenu deviantnosti (kakorkoli že je ta široka in pomembna).«⁶

Ravno v tem smislu je torej pojem *moralne panike* lahko relevanten tudi v sedanjem kontekstu družbenih sprememb. Mediji pretežno beležijo spremenjeno stanje družbe – s tem pa hkrati ponujajo optiko za percepcijo družbenosti nasploh – tako, da registrirajo in s tem promovirajo pojave, ki naj bi označevali »družbeno stanje«. Na drugi strani ne pozabimo, da so medijski programi v vrsti določenih pomenov vznemirjujoči pojav sam na sebi. *Moralna panika* potemtaka v medijskih refleksih najde vedno znova »dokaze« svoje utemeljenosti, ob tem se seveda dogaja nekakšna množična *represivna desublimacija*, ki izvira iz kompleksnih frustracij in negotovosti ekonomskega ter statusnega položaja posameznikov ter celih kategorij družbenih skupin ter slojev. To je potem podlaga za zahteve na račun šole na podlagi tiste izkušnje, ki je vsem skupna in je del individualiziranega kolektivnega spomina.

⁶ Keith Tester, *Media, Culture and Morality*, London, New York 1994, 84.